

ለመዘምራን አለቃ፤ ለኤዶታም፤ የዳዊት መዝሙር።

በአንደበቴ እንዳልሰት መንገዴን እጠብቃለሁ፤ ኃጢአተኛ በፊቴ በተቃወመኝ ጊዜ በአፌ ላይ ጠባቂ አኖራለሁ አልሁ።

2 ከዝምታ የተነሣ እንደ ዲዳ ሆንሁ፤ ለበጎ እንኳ ዝም አልሁ፤ ቍስሌም ታደሰብኝ።

3 ልቤም በውስጤ ሞቀብኝ፤ ከማሰቤም የተነሣ እሳት ነደደ፤ በአንደበቴም ተናገርሁ።

4 አቤቴ፤ ፍጻሜዬን አስታውቀኝ፤ የዘመኔ ቍጥሮች ምን ያህል እንደ ሆኑ፤ እኔ ምን ያህል ወደ ኋላ እንደምቀር አውቅ ዘንድ።

5 እነሆ፤ ዘመኖቼን አስረጃሃቸው፤ አካሌም በፊትህ እንደ ኢምንት ነው። ሕያው የሆነ ሰው ሁሉ በእውነት ከንቱ ብቻ ነው።

6 በከንቱ ይታወካል እንጂ በእውነት ሰው እንደ ጣላ ይመላለሳል፤ ያከማቻል የሚሰበስብለትንም አያውቅም።

7 አሁንስ ተስፋዬ ማን ነው? እግዚአብሔር አይደለምን? ትዕግሥቴም ከአንተ ዘንድ ነው።

8 ከኃጢአቴ ሁሉ አድነኝ፤ ለሰነፎችም ስድብ አታድርገኝ።

9 አንተ ሠርተኸኛልና ዝም አልሁ አፌንም አልከፈትሁም።

10 መቅሠፍትህን ከእኔ አርቅ፤ ከእጅህ ብርታት የተነሣ አልቁአለሁና።

11 በተግሣጽህ ስለ ኃጢአቴ ሰውን ዘለፍኸው፤ ነፍሱም እንደ ሸረሪት ድር ታልቃለች፤ በእውነት ሰው ሁሉ ከንቱ ነው።

12 አቤቴ፤ ጸሎቴን ሰማ፤ ጩኸቴንም አድምጥ፤ ልቅሶዬንም ቸል አትበለኝ፤ እኔ በምድር ላይ መጸተኛ ነኝና፤ እንደ አባቶችም እንግዳ ነኝና።

13 ወደማልመለስበት ሳልሄድ ዐርፍ ዘንድ ተወኝ።